

L'ESTRANY
CAS
DEL
DETECTIU
ARSÈNE
LUTIN

1

De vacances a París

Sempre que els amics em pregunten quines han estat les millors vacances de la meua vida, responc sense dubtar-ho:

–Les de fa dos anys. Les del segrest dels meus pares a París.

I els meus interlocutors, sorpresos, amollen una bateria de preguntes:

–Com?

–Que van segrestar els teus pares?

–Va ser un grup terrorista?

–I qui els va salvar?

–Vau pagar molts diners de rescat?

Etcètera. I jo, per respondre'ls, he de començar una explicació en un estil més aviat atabalat:

—Érem a París, i al tercer dia vam rebre una nota anònima que informava del segrest. El meu germà i jo estàvem aterrits, però per sort teníem per veí un detectiu privat, l'Arsène Lutin. Era un detectiu molt capaç, divertit i fins i tot màgic, que...

I més etcètera. La veritat és que la història va ser tan llarga, tan complexa i tan desconcertant que sempre em faig un embolic. No sé explicar-la amb coherència. Per això, al cap de dos anys, he pres una decisió: escriure la narració del segrest dels meus pares, en detall, com un llibre.

És el que llegireu ara. Aquí us deixo la meva història, en forma de novel·la.

I, com passa en totes les novel·les, per començar introduiré la situació i els personatges, per ordre.

Començo per la situació. Amb comentaris:

En teoria, passar unes vacances a París és una cosa que agrada a tots els nois. A part del Louvre, de Notre-Dame, l'Arc de Triomf i alguns centenars de museus avorrits i monuments empipadors, París té innegables atractius no culturals: la torre Eiffel, les passejades al costat del Sena, les botigues del Barri Llatí, les vistes de Montmartre, restaurants de tota mena, un clima agradable, Disneyland París i el parc dedicat a Astèrix, Obèlix i els romans.

Però tota teoria té les seves excepcions. Quan jo, la Marta Peris, i el meu germà Víctor, ens vam assabentar que els pares planejaven passar a París

els deu primers dies d'agost, algunes de les nostres respostes van ser:

–Una altra vegada a París?

–Quin rotllo!

–Ja és el sisè any!

–I no podem anar a una altra ciutat?

Els pares van contraatacar amb contundència:

–Si anar a París és un luxe! –va exclamar el pare,
Lluís Peris.

–Què més voldrien els vostres amics, que anar a París! –va afegir la mare, la Marina Leal, atiant l'argument més vell del món: el de l'enveja que senten els altres quan un se'n va de vacances.

El primer cop que el Víctor i jo, amb sis i set anys, respectivament, havíem visitat París i havíem dut de tornada les inevitables fotos amb el Mickey Mouse i la torre Eiffel, ens ho havíem passat bomba. També la segona, l'any següent. Però el temps passa i, mal que els pesi als pares, que voldrien sempre nens rondinaires però obedients, els fills creixen. Jo estava a punt de fer els setze anys, el Víctor en tenia catorze, i ja no ens interessaven gaire les suposades meravelles parisenques.

Els meus pares anaven de progres, però no fins al punt de posar a votació les vacances. El diàleg, el respecte als altres, la pluralitat i idees similars són fantàstiques per discutir-les a classe o per fer discursos, però no per aplicar-les a casa.

Conclusió: l'1 d'agost del 2014, al migdia, els pares, el Víctor i jo fèiem rodar les maletes pels passadissos de l'aeroport d'Orly. Des d'allà vam agafar el RER i després el metro fins a l'apartament on ens allotjaríem.

Era el número 20 de la rue Manin, que discorria en paral·lel al parc de Buttes-Chaumont, format per arbres frondosos, herba tendra i estanys. Es tractava d'un bloc de set plantes, no gaire cèntric però ben situat, a vint minuts en metro de Notre-Dame i a mitja hora de la torre Eiffel. A la planta baixa, darrere una reixa, hi havia una porteria que incorporava una portera cofada amb l'inevitable mocador amb quatre nusos i armada amb la no menys inevitable escombra:

–*Bonjour!* –van saludar els pares, tots dos alhora.

–*Bonjour!* –va respondre.

La mare va informar a la portera que ens allotjaríem al quart segona, a l'apartament dels senyors Mario Gómez, Pamela Martín i fills.

–D'acord –va respondre la portera–. Els senyors Gómez em van avançar que vindrien vostès. Benvinguts.

I ens va lliurar un clauer amb les claus de l'apartament.

Ja feia molts anys que practicàvem l'intercanvi de cases. Era una manera senzilla i barata de viatjar i allotjar-se: a través d'una web especialitzada, oferíem casa nostra a Catalunya a qui desitgés anar-hi, a canvi

de cases similars de famílies d'altres països. Uns i altres ens posàvem d'acord per les dates de les vacances, i establíem un sistema per intercanviar les claus.

En aquesta ocasió, mentre nosaltres aconseguíem un pis gratis a París, els senyors Gómez gaudien d'una casa gratis a Catalunya. El meu pare ho explicava a les amistats amb la seva habitual grandiloqüència: «Aquest sistema ens permet viure en una casa francesa tal com viuen els francesos, i no com un guiri qualsevol».

Al Víctor i a mi, en canvi, la idea d'intercanviar cases ens semblava més aviat cutre, perquè implicava excés de feina. Anar a comprar espaguetis i bistecs? Cuinar? Fer-se el llit? Fregar? Hauríem preferit mil vegades allotjar-nos en un hotel, encara que el pare ho qualificà despectivament com a típic «de guiris».

El bloc disposava només d'un ascensor del temps de Matusalem, de fusta gastada, tan estret que ens van caldre tres viatges per pujar amb l'equipatge. El pis dels senyors Gómez era també molt petit: tot just cinquanta metres quadrats. Les parets estaven brutes, la cuina era minúscula, les làmines del parquet ballaven i només hi havia una finestra amb vistes al parc.

Però el que va acabar amb la nostra paciència va ser que el Víctor i jo hauríem de compartir habitació. Vam descarregar les maletes, ens vam estirar als llits i vam començar a rondinar.

—Els fills dels senyors Gómez de París tenen sort —vaig ironitzar—. Ells van a un pis de cent vint metres,

amb llum del dia, aire condicionat i habitacions individuals.

–Per cert: per què es diuen Gómez, si viuen a París?

–Deuen ser immigrants. Probablement sud-americans. París n'està ple. Mira això.

El Víctor va assenyalar un pòster col·locat sobre el seu llit. Era un mapa de Guatemala enorme, amb els departaments pintats de diferents colors, clavat a la paret amb xinxetes.

Vam buidar les maletes, vam sortir a fer la compra a un súper i vam dinar. Per alegrar la migdiada, els pares van posar la tele: el canal 24 hores de notícies en francès. Després d'algunes notícies de política local, va aparèixer un titular: «Cop d'estat a Guatemala».

–Quina casualitat! –va exclamar el Víctor–. La família Gómez són d'origen guatemalenc.

–N'estàs segur? –va dir el pare.

–Almenys, tenen un mapa de Guatemala a l'habitació.

–I la cuina està plena de blat de moro per fer *tortitas* –va afegir la mare–. Però silenci. A veure què expliquen.

Va aparèixer la típica periodista amb el micro de carxofa, que va explicar que hi havia encara poques dades sobre el cop d'estat. El president, un tal Otto Pérez Molina, nomenat després d'unes eleccions

democràtiques netes el 2012, havia estat destituït, i es desconeixia on parava.

–Pobra gent! –va sospirar la mare.

–Sí –va afegir el pare–. Tants cops d'estat i tant exili és una llàstima...

Els pares van iniciar una llarga tertúlia amb l'objectiu d'arreglar el món, mentre el Víctor i jo ens retiràvem al nostre quarto, posàvem en marxa l'ordinador i ens connectàvem a una web per veure la quarta temporada de la nostra sèrie preferida, *Com vaig conèixer la vostra mare*. Així de patètica va transcórrer la tarda, però no tan patètica com la dels nostres pares, que van anar a fer cues de turistes a Notre-Dame i a sopar al Barri Llatí.

L'endemà, el meu germà i jo vam anar a comprar l'esmorzar a la pastisseria de la cantonada. Els dolços eren el que més ens agradava de França: la varietat de pans de cereals i la quantitat de pastes, pastissets i melindros que hi ha a tot arreu. Vam comprar tres menes diferents de pa integral, pa de raïm, pa de pessic amb crema i pastissets de xocolata negra amb pera. I, per rematar-ho, quiche lorraine: per mi, el món no tindria sentit sense les quiches, molt superiors a les seves cosines italianes, les pizzes.

De tornada, mentre esperàvem l'ascensor, el Víctor va observar de reüll la porta d'uns veïns.

–Crec que aquí hi ha alguna cosa interessant –va dir.

Ens hi vam acostar. En una placa de llautó més aviat llardosa, vam llegir:

«Arsène Lutin.
Detectiu privat».

–Que divertit! –va exclamar el Víctor–. Mai no havia conegut un detectiu privat.

–Bah! Deu ser cutre. Només cal veure la placa.

–No siguis primmirada –va respondre el Víctor–. On creus que vivia el Sherlock Holmes? En un palau? Si ordenava els papers segons la capa de pols!

–Esclar. I ara em diràs que, com més vell i brut és el despatx, més llest és el detectiu.

–Ho has encertat.

El detectiu, fos o no cutre, va acaparar tota l'atenció a l'hora d'esmorzar.

–És curiós que es digui Arsène Lutin –va assenyalar la mare–. El nom s'assembla molt al famós Arsène Lupin.

–Famós? Arsène Lupin? –vaig preguntar.

–És un cèlebre personatge de ficció, el protagonista de les novel·les policíiques de Maurice Leblanc.

–És a dir: un detectiu.

–No. Un lladre –va explicar la mare–. L'Arsène Lupin és el pare i el prototipus de tots els lladres refinats. Un paio molt llest, ric, culte, elegant i guapo, que té molt d'èxit amb les dones. Recordeu en

George Clooney, quan roba un casino de Las Vegas a *Ocean's eleven*? Doncs bé: el seu personatge està inspirat en el de l'Arsène Lupin...

Etcètera. Va seguir una lliçó completa de cultura francesa, cosa que ens porta al nucli del problema: els nostres pares són uns perfectes francòfils. Per ells, tot el que ve de França és millor: els llibres, la tele, les pel·lícules, els detectius, els lladres, els polítics, la llengua, els cotxes i els monuments. Aquest amor desorbitat per tot el que és gavatx tenia, esclar, una base sentimental: els meus pares s'havien conegut vint anys abans a París, mentre estudiaven dos postgraus a la universitat de la Sorbona. S'havien sentit atrets l'un per l'altre vora les llibreries de segona mà del Sena, s'havien enamorat passejant per Montmartre i s'havien fet un petó per primera vegada a l'últim pis de la torre Eiffel. Romàntic, oi?

Aquella tarda vam tenir la primera discussió de les vacances. Els pares ens convidaven a fer una passejada pel Barri Llatí. El Víctor i jo ens hi negàvem, perquè l'únic interessant del Barri Llatí són les botigues i, quan no hi ha pressupost, és molt frustrant mirar aparadors plens de regals inabastables.

—No us podeu passar la tarda davant de l'ordinador, la tauleta i el mòbil —va dir la mare.

—Sí, oh i tant, que podem —va replicar el Víctor.

—Esteu malgastant el viatge —va afegir el pare—.

Per no sortir, us podíeu haver quedat a casa.

–És cert –va acceptar el Víctor amb un somriure d’angelet.

El meu pare es va sulfurar i ens va engegar una esbroncada:

–El que us passa és que sou uns nens malcriats. Ho teniu tot massa fàcil. La vostra mare i jo ens vam veure obligats a espavilar-nos a París, parlar francès amb tothom, treballar dur per guanyar-nos l’allotjament i pagar-nos la matrícula a la universitat. I vosaltres, en canvi, no voleu ni sortir de casa...

Més etcètera. El típic discurs dels pares d’avui que es passen la vida explicant batalletes de la seva joventut i acusen els joves de nens *pijos* que no saben buscar-se la vida.

La mare va col·locar la cirereta al discurs del pare amb la seva frase preferida:

–Així, no arribareu mai enlloc.

Era una frase que repetien a tota hora, com la tornada d’una cançó de moda. La mare va agafar el relleu del pare i va empalmar l’esbroncada amb un altre dels seus temes preferits: el seu projecte que el Víctor i jo estudiéssim a la universitat de París.

–D’aquí a un o dos anys –va reblar la mare– vindreu a estudiar a París. Heu d’aprendre a ser independents.

–Ho farem –vaig replicar–. Però quan arribi el moment.

–Quan ens llanceu a la piscina –va afegir el Víctor–, sabrem nedar.

–Ho dubto –va grunyar el pare.

–I jo ho dubto més –va rondinar la mare.

Els pares ho dubtaven. Semblava que era el seu ofici, o almenys, el seu passatemps preferit: dubtar de nosaltres.

El Víctor i jo, en canvi, no ho dubtàvem. Gens ni mica. Estàvem convençuts que, en cas de necessitat, ens espavilaríem a París tan bé o potser millor del que s'havien espavilat els nostres pares vint anys enrere.

–No arribareu mai enlloc –exclamaven els pares.

–No. Arribarem allà on vulguem –replícàvem.

Qui tenia raó? Els nostres pares, que ens acusaven de nens malcriats que no faríem mai res de bo? O el Víctor i jo, que acusàvem els pares de no confiar en les nostres aptituds?

En pocs dies, el segrest donaria resposta definitiva a aquestes preguntes.

2

El segrest

Aquella nit, els pares van sortir a fer un sopar romàntic en un restaurant del barri.

–Soparem una fondue de formatge –va dir la mare.

–Amb dues ampolles de borgonya –va afegir el pare rient.

–No us fiqueu al llit massa tard.

Els vam fer cas a mitges. Vam anar al llit a mitjanit i l'endemà vam fer el ronsa fins a les nou. El Víctor era el que tenia més gana, i va anar a comprar la quiche lorraine i els pastissets de xocolata negra i pera. Vam esmorzar sols i vam fer broma:

–És estrany que els pares no s'aixequin!

–Potser tenen ressaca... El formatge fa venir set!

–I el romanticisme!

Ens vam connectar una estona l'Instagram. Després vam posar música. A les televisions franceses només hi havia sèries infantils patètiques, notícies rocambolesques, astròlegs i concursos delirants. A les deu ja estàvem avorrits. Per algun estrany fenomen psicològic, enyorava que la mare em donés la tabarra. Vaig obrir una mica la porta del seu dormitori. No se sentia res. La vaig obrir de bat a bat i la sorpresa va ser majúscula: el llit estava sense desfer!

–Víctor, vine –vaig dir–. No han dormit aquí...

–És estrany! Segur que ens han enviat un missatge...

Vam mirar els mòbils, però no hi havia res. Vaig trucar al pare. Res. Vaig trucar a la mare. Una veu em va informar que el telèfon estava desconnectat.

–Això és cada vegada més estrany...

Vam enviar sms, whatsapps i correus, des del mòbil del Víctor i des del meu. Tampoc no hi va haver resposta.

–No ens posem nerviosos –vaig dir nerviosíssima–, hi ha d'haver una explicació. Recordes si tenien algun pla, per ahir?

–La fondue de formatge.

–I res més?

–Volien anar a no sé quin museu de cotxes antics –va afegir el Víctor.

–Em refereixo per ahir. No van dir alguna cosa d'uns amics?

–Sí: uns companys d'universitat. Però era per d'aquí a uns dies. Ahir sortien sols.

–Aleshores, què?

El Víctor i jo ens vam mirar una bona estona, en silenci. Simultàniament, als nostres mòbils va sonar l'alarma d'un missatge. Teníem tots dos un sms, procedent d'un número ocult. Una sola paraula: «Portera».

–Esclar! –vaig exclamar–. Deuen haver deixat un missatge a la porteria.

–Però els sms no ens l'envien ells.

–I què?

–Que segueixen sense respondre.

Hi va haver un altre silenci.

–És igual. Baixem a la porteria –va dir el Víctor finalment.

No vam tenir paciència per esperar l'ascensor del temps de Matusalem i vam baixar les escales de quatre en quatre. La portera estava escarxofada en una butaca mirant la tele i fumant un cigarret.

–Què voleu?

El seu to era despectiu i vaig haver de concentrar-me molt per treure la pols al meu francès.

–Els nostres pares han deixat cap missatge per nosaltres? –li vaig preguntar.

–No –va respondre. I ens va fitar amb un somriure irònic. Estava a punt d'anar-me'n quan va afegir:– Però algú ha portat una carta aquest matí.

Em va allargar un sobre on vaig llegir: «Rue Marin, 20. 4, 2».

No hi havia segell ni remitent. Qui podia enviar-nos una carta a aquella adreça? Estava a punt d'esquinçar el sobre, però el Víctor va parlar fluixet.

–No m'agrada la portera.

–Ni a mi. Anem a dalt?

–Som-hi.

Vam tornar a pujar i vam obrir la carta. Era un text format per lletres retallades de diaris i revistes. Deia:

«Els vostres pares estan segrestats. Més endavant rebreu instruccions. No aviseu la policia, família, ni amics. Tenim controlats telèfons i internet. Quiets. Us vigilem».

El meu germà i jo ens vam mirar. Crec que va ser una escena molt ridícula. Els dos vam moure els llavis, com per articular alguna paraula, però no ens va sortir cap so de les cavitats bucals.

Quan, a la fi, vam recuperar l'alè, el Víctor va parlar primer.

–No pot ser.

–Per què?

–És impossible. Ha de ser una broma.

Vaig reflexionar uns instants i ho vaig confirmar:

–És cert. Segur que és una broma. –Va passar una estona més. I vaig afegir:– Però al pare i a la mare no els agraden les bromes.

–És cert –va acceptar el Víctor–. No suporten les bromes.

–Però ha de ser una broma –vaig insistir.

–Sense dubte.

Ens vam quedar callats. Llavors va sonar una altra vegada el to de missatge. Ens entrava un segon SMS. Tornava a ser d'un número ocult. No hi havia text. Només una emoticona: una cara trista amb llàgrimes.

Vaig mirar el correu electrònic. Tenia quatre missatges nous. Els quatre de remitent desconegut. Els quatre sense text. Els tres primers eren simplement fotos de persones segrestades, lligades i emmordasades. El quart mostrava un home mig amagat rere el tronc d'un arbre.

–Què vol dir això? –va dir el Víctor.

–Ni idea.

Vaig pensar uns instants i vaig treure el cap per la finestra. Veia la vorera sota de casa, la calçada sense cotxes, la vorera oposada, la reixa i les capçades dels arbres del parc Buttes-Chaumont. Vaig estudiar les cares dels vianants i em vaig fixar en un home d'aspecte avorrit que estava recolzat contra un arbre.

–El veus? –vaig preguntar.

–El veig –va respondre el Víctor–. I què?

–Què hi fa, recolzat a l'arbre?

–Res. Es recolza a l'arbre.

–Víctor! –vaig exclamar–. No et facis l'imbècil.
No et sembla sospitos?

–No.

–La foto que ens han enviat! És un avís. Hi ha un paio que ens vigila. El paio de l'arbre!

El Víctor se'l va quedar mirant. L'home va treure una revisteta i un boli d'una butxaca i va començar a escriure.

–Has vist massa pel·lícules. Està fent mots encreuats.

–Ho dubto.

–Doncs sopes de lletres.

–Tampoc –vaig contestar–. Què t'hi jugues?

–Dir-te «burra».

–Accepto.

–I jo.

Ens vam picar les mans.

–I com ho comprovarem? –va preguntar el Víctor.

–És fàcil. Sortim a passejar i a veure si ens segueix.

Vam baixar i ens vam plantar davant del portal.

El paio va aixecar la vista dels mots encreuats o les sopes de lletres i ens va llançar una llambregada furtiva. Era un individu alt, corpulent, anava vestit amb uns texans gastats, vambes blanques i una camisa estampada en colors vius, tipus hawaiana. Era pàl·lid, tenia els cabells negres i arrissats i mastegava xiclet.

–I ara, què? –va murmurar el Víctor.

–Anem al parc.

Vam creuar la rue Manin, vam lliscar vora la reixa i vam franquejar la primera entrada. El paio es va guardar la revisteta en una butxaca de darrere dels texans i ens va seguir. Vam recórrer l'avinguda principal del parc, després vam agafar un caminet a la dreta, un altre a l'esquerra i ens vam aturar en un quiosc de fusta. L'home es va aturar a uns quinze metres. Després vam seguir avançant, vam rodejar un petit estany i ens vam plantar al costat d'una cascada artificial. Ens hi vam aturar com qui fa el guiri. I el paio ens va venir al darrere.

–No és gaire dissimulat –va comentar el Víctor.

–No li cal. Al contrari.

–Què vols dir?

–Que això és un avís. Volen intimidar-nos.

Vam tornar a casa, amb el paio estalonnant-nos. Vam pujar, callats i abatuts. Ens vam asseure a taula i ens vam mirar. Estàvem aclaparats i neguitosos.

–Burro! –vaig exclamar.

–Imbècil! –va respondre el Víctor.

–Eh! Era el «burro» de la juguesca. No s'hi val contestar.

–D'acord.

–Burro! –vaig repetir.

El Víctor no va dir res. Tot d'una, vaig notar que m'ofegava. Tinc asma i, quan em poso molt nerviosa, noto que se'm talla la respiració i he de ruixar-me la

boca un esprai. Vaig prémer el botó de l'esprai però, en lloc d'alleujar-me, se'm va tallar l'alè i vaig haver de preme'l dues vegades més.

—Vols parar? —em va dir el Víctor—. Ets una histèrica.

—No puc.

—Que paris!

—M'ofego!

I era veritat que em faltava l'aire. El meu germà es va aixecar i em va etzibar una bufetada.

—Que paris!

Però jo seguia sent incapaç de controlar-me. Va caure la segona bufetada. Llavors vaig notar que el Víctor esbossava un somriure: per a ell, l'asma era una fantàstica excusa per atonyinar-me. Empipada, em vaig refer. I li vaig llançar un clatellot tan fort que va ensopegar amb la pota d'una cadira i va caure de morros a terra. El Víctor s'hi va tornar. Jo m'hi vaig tornar. Bufetada rere bufetada. La baralla va acabar amb els dos panteixant, esgotats, amb les galtes vermelles de tants calbots.

Tanmateix, ens va anar molt bé. Amb tant d'es-très, esbravar-se clavant clatellots al germà més proper és una bona teràpia. El Víctor i jo ens vam mirar i, de sobte, sense cap motiu concret, vam començar a riure, i al cap de dos minuts, ens estàvem rebotant per terra amb un atac de riure. Era absurd, però va ser així. Al cap i a la fi, que segrestin els teus pares

és una situació prou excepcional per reaccionar fent bogeries. Oi?

Quan ens vam calmar, ja estàvem en situació de raonar amb més fredor.

–És estrany –vaig començar–. Qui pot tenir interès a segrestar-los, a París? Aquí no coneixen a ningú.

Vam reflexionar en silenci. Fins que el Víctor es va posar a riure:

–I ahir deien que eren més espavilats que nosaltres! –va exclamar.

–Què vols dir?

–Que els han segrestat. A ells!

–I ara ens toca salvar-los –vaig afegir–. Però com? De sobte, tots dos vam veure la llum.

–El detectiu! –vam exclamar a l'uníson.